

הקבלן מאשים את מהנדס

המועצה האיזורית - המהנדס מכחיש -

ומאות התלמידים בכפר הערבי

לומדים בתנאים בלתי-נוסבלים

מתחרה במיכרוזים לעבודות הנמסרות לביצוע במועצה. ברגמן ומדלג זכו בבג"ץ והעבודה נמסרה להם, אך אז החל קורבר מערים קשיים על דרכם. הוא פסל דברים שבנו, ואשר עד לפרשת הבג"ץ היו כשרים בעיניו. הם פנו אל כבירי בדרישה שיינתן להם לעבוד באי-מפריע אך לדיבריהם, אמר להם זה: "תהיו ילדים טובים ולא תעשו צרות לי" קורבר - אעזור לכם. ולא - אדפוק אתכם."

בין השאר הסתבר כי קורבר רוכש ברזל עבור עבודות-הבנייה של מאותו מקור שי רוכשים אותו גם ברגמן ומדלג. שני ה-קבלנים רכשו כמות גדולה של ברזל ל-צורך קשירת גג בית-הספר שבנו, החומר הוכן וכופף ויועד לביצוע עבודה מיידית. באותה עת נפסל, בידי מומחים, הברזל הזהה שרכש קורבר לביצוע עבודה אחרת. בתוקף תפקידו כמפקח על הבנייה ניגש לברוק את הברזל שבידי יריביו, פסק כי אינו תקין, והגיש את מסקנותיו רק אחרי שהחומר היה כבר מוכן לעבודה. משום

העלה, כי את התוכניות הכינה חברת יובל הנדסה בע"מ, שכבירי מחזיק ב-199 מניות רגילות ובמניית-הנהלה אחת שלה ואילו בידי אשתו, תמר, 10 מניות רגילות. סך-כל המניות הללו הוא מלוא הונה הנפרע של החברה. פירושו של דבר: כבירי מסר את תכנון הפרוייקט ואת הפיקוח על הקמתו לחברה הנמצאת בבעלותו. שכרו ממישרד-החינוך, לטענת הקבלנים, הוא 6 אחוזים מערך המיבנה, שעה שהשכר הנהוג במיקרים אלה עומד על 3 אחוזים בלבד. כמפקח על הבנייה מונה פינחס קורבר, חברו של כבירי, ובסמכותו הפיי-קוח על הקבלנים והחתימה על התוכניות שסיפק המהנדס.

מהנדס-המועצה כבירי

הוצפתנו" מספרים הקבלנים, ואמרו לנו לזרוק את הברזל מהשטח. התחננו, הסברנו שאלה הן הוצאות של עשרות אלפי לירות, ביקשנו להוסיף מה שצריך כדי שהחומר יתאים לתקן. לשואו. כבירי וקורבר הזמינו את השניים לשיחה במועצה, ודרשו מהם שיחתמו על מיסמך המצהיר כי אין להם (לברגמן ולמדלג) כל תביעה נגדם, וכי אין בדעתם לדרוש מהם דבר כפיצוי על תכניות-הבנייה הלקויות. רק בתנאי שיסכימו לבנות לפי התוכניות הקיימות, יסכימו קורבר וכבירי לאשר להם את התכניות שהליכו לחיוק הברזל שברשותם.

ברגן ומדלג סירבו לעיסקת-החליפין - ביטול התביעות תמורת הברזל. הם נאלצו לקנות כמות ברזל חדשה. הברזל הישן הושלך. הפסדנו הון, אבל לא חתמנו על ביטול התביעות" הם אומרים.

ואו התחוללה פרשת החשבונות. צמד הקבלנים הגיש שניים כאלה, האחד באוקטובר 1977 והשני בדצמבר אותה שנה. היו אלה חשבונות חלקיים על חשבון העבודה המתבצעת, ובמועצה האיזורית מנשה, כמסתבר, המהנדס כבירי הוא הי פוסק היחיד בענייני תשלום.

החשבון הראשון, על סך 455 אלף לירות, אשר עלי-די מהנדס המועצה עוד באוקטובר, והכסף היה אמור להגיע לידיהם עד לחודש נובמבר. המועצה האיזורית קיבלה את הסכום ממישרד-החינוך כבר בתחילת ינואר 1978, אולם הקבלנים עדיין מחכים. הסכום המגיע להם, לדיבריהם, הוא מילי-יון וחצי לירות - ועד היום קיבלו רק 166 אלף. אילו חתמנו לו שנעבוד לפי התוכניות הגרועות שלו ולא נעשה לו בעיות, היינו בוודאי מקבלים את הכסף, אומר ברגמן. הוא מנסה להעניש אותנו על שניסינו לעבוד לפי התקן."

לגבי החשבון השני, שהגישו למועצה בדצמבר 1977, אין זה יודעים דבר. הם סבורים שגם סכום זה כבר התקבל ממישרד-החינוך. בתנאי האינפלציה של היום, לתחזיק סכום-כסף אדיר כזה, השייך למישרד-החינוך, באמתלה שהם עומדים לשלם לנו, זו גניבה! אומר ברגמן. אסור להם לבקש ממישרד-החינוך כספים שלא אושר רו לתשלום. הם יכולים לבקש רק אחרי שהתשלום אושר - והתשלום אושר. אז מדוע מעכבים את תשלומנו?

המחאה כפוייה

למיח"א

ב ינתיים, מששהחוקף הברזל הפסול בחדש, הגישה חברת יובל הנדסה בע"מ - ב-30 במרס 78 - לשני הקבלנים, תוכניות חדשות לביצוע בניין בית-הספר. אך זו היתה רק תחילתו של סיבוב חדש בפרשה. ב-14 באפריל 78 קיבלו ברגמן ומדלג מיכתב מאת המהנדס והמפקח על הבנייה במועצה, שבו הוזמנו לבוא אל משרדי המועצה ב-23 באותו חודש כדי לחתום על מסירת עבודת הקמת בית-

היכן הכסף

המובטח?

א וזם קורבר אינו רק חברו של כבירי, הוא-עצמו שותף בחברה כבירי לגיט ששמה עמית ושות', שהגישה בשעתו

האם הינדהם כבירי?

מיכרו לבניית בית-ספר בכפר מושרפע. שאלו ניגשו גם הקבלנים ברגמן ומדלג. אחרי שזכו הם במיכרו, הגישה עמית ושות' בקשה לבג"ץ לבטל את זכייתם ולמסור את העבודה לידיה. במילים אחרות: המפקח מטעם המועצה על עבודות-הבנייה ועל הקבלנים, שותף בחברה קבלנית הי

קבלן ברגמן

ה שותפות רבת השנים בין צמד הקבלנים, דב ברגמן מנתניה וסמי מדלג מכפר קרע, המבצעים עבודות של בנייה ציבורית, התנהלה על מי-מנחות. השניים עסקו בעיקר בהקמת פרוייקטים כגון בתי-ספר ומיתקני-ספורט. והתרכזו בבנייה בכפרים ערבים שבתחום שיפוטתה של המועצה האיזורית מנשה. עד שיום אחד קיבלה המועצה, שבראשה עומד חבר קיבוץ גן-שמאל, בנימין פגי, אישור להי-קים בית-ספר לתלמידי הכפר ברטעה שי-בוואדי ערה.

בדרך-כלל אמורה רשות החינוך מקי-מית להעניק אישור להחלטות מסוג זה. מישרד-החינוך מורה לרשות לפעול להקמת פרוייקט זה או אחר, הרשות מפרסמת מיכרו והזוכה - או הזוכים - בו, ניגש לבנייה. אך בכפר ברטעה אין רשות חינוך מקומית, ומישרד-החינוך הטיל את הכי-צוע על המועצה האיזורית, והעניק לה את התקציב הדרוש לכך.

במיכרו זכו הקבלנים ברגמן ומדלג. הם קיבלו את תוכניות ההנדסה להקמת בית-הספר, שאותן הכין מהנדס המועצה, מרדכי כבירי, תושב חיפה, והחלו בעב-רות. אך מייד נתקלו בקשיים חמורים. הם טענו: "התוכניות שקיבלנו לא היו מיק-צוריות, ואי-אפשר היה לבנות לפיהן." כבירי התנגד, וטען כנגדם כי התוכניות מצוינות ואן בהם כל פגם. הקבלנים עמדו על דעתם. הם פנו למישרד מהנדסים גדול, קידן, שלו סניפים בתל-אביב ובי-חיפה ומנהל המישרד, אינג'נר דן בור-שינסקי קבע, כמסקיף גייטרילי: "תוכניות העבודה סובלות מליקויים רבים. קיימות בהן שגיאות וטעויות רבות - חתכים לא-נכונים, פרטים לא-תואמים, שגיאות במי-דות וכו'. רמת השריטות הכללית דלה. בכל התוכניות חסרות מידות שיאפשרו ביצוע הקמת המיבנה. חלק ניכר מהמידות המופיעות אינן נכון, בעיקר בתוכנית הי-יסודות. קיימות אי-התאמות רבות בין תוכניות הארכיטקטורה לתוכניות הקונסט-טרוקציה. חסרים פרטים לזיון - קטעים שלמים של התיקרות אינם מכוסים בזיון וחלק ניכר ממנו אינו מפורט מספיק לצורך הכנתו וקשירתו. כן חסרה כמות ניכרת של פרטים וחתכים לביצוע הטפסנות של המיבנה. לסיכום: ניתן לקבוע באופן חד-משמעי שתוכניות העבודה אינן עונות על הדרישות שבתקנון, ואינן מאפשרות ביצוע תקין של השלד."

סירובם הנחרץ של הקבלנים להמשיך בי-בנייה לפי תוכניותיו של המהנדס כבירי, אשר הסתמך על חוות-דעתו המיקצועית של בורשינסקי, היוות נקודת-מוצא לשר-שרת של אירועים שבסופם נתבקשה הי-מישטרה להתערב, ולפתוח בחקירה. כאשר התפוצץ המשא-ומתן שניהלו שני הקבלנים עם המהנדס כבירי - ואחרי שזה אמר לברגמן, לטענתו: "אם התנהג לך יפה יהיה לך טוב, אם לא - יהיה לך רע" - החליטו השניים לברר מי הכין את התוכניות שעליהן הגן כבירי בחירוף-נפש שכוה. הם פנו לעורך-הדין משה בלטר, ובירורו של זה אצל רשמי-החברות